

IUBIREA CHEAMĂ IUBIRE

Iubirea eminesciană își menține peste ani partea de inefabil, de mister. Inexplicabilă poate în momentul consumării ei. Misterul iubirii poate fi asemănat cu cel al creației, mai ales în poezia lui Eminescu, care a exprimat, fără îndoială, sentimentele omului de geniu, neînțeleș de lumea ostilă, căutându-și în permanență un refugiu în natura paradiziac - terestră propice consumării unei mari iubiri. Fulgerul dintâi al privirii a fost mai presus de vorbele convenționale pe care perechea îndrăgostită și le-ar fi putut spune și cei doi s-au supus destinului care a aruncat zarurile la momentul potrivit, iar Cupidon cel vestit nu a așteptat decât un semn. Un rece Luceafăr a întâlnit Muza, venită pe pământ în primăvară, odată cu florile albastre. Mihai Eminescu și Veronica Micle s-au dedicat „cuminți” și „teferi” unei iubiri unice, precum viața lor. Momentul când s-a aprins flacăra pasiunii pentru cei doi, a fost consemnat de marele poet: „Ziua de 16 fevr. 1876 a fost cea mai fericită a vieții mele. Eu am ținut pe Veronica în brațe, strângând-o la piept, am sărutat-o. Eami dăruî flori albastre pe care le voi ține în toată viața mea.” Cea care a devenit muza poeziilor de dragoste, tulbură sufletul îndrăgostitului și încearcă parcă să-i distragă atenția de la meditația asupra problemelor care-i tulbură existența, amintindu-i că viața poate fi trăită simplu, supunându-se sentimentului de iubire. Pentru Eminescu, fericirea e reprezentată de viața alături de Veronica, îngerul pe care-l adoră, al cărui zâmbet și privire s-au răsfrânt asupra unei vieți atât de tulburate. „Astfel, viața mea, ciudată și azi și neexplicabilă pentru toți necunoscuții mei, nu are nici un înțeles fără tine. Veronică, [...] tu nu știi, nici poți ști cât te-am iubit, cât te iubesc. Atât de mult, încât mai lesne aș înțelege o lume fără soare, decât pe mine fără ca să te iubesc”. Veronica își exprimă la rândul-i pasiunea înflăcărată pentru cel pe care-l iubește, iar versurile și scrisorile ei sunt străbătute de același fior mistuitor. „Azi am primit scrisorica de la tine și am găsit-o atât de dulce, că am citit-o de câteva ori în șir... E atât de plăcut a trăi când știi că ai o afecție pe pământ și mă mir cum tu - suflet liric - ai putut să nesocotești și să disprețuiești cea mai caldă și mai rară dintre bunurile acestei vieți și cea mai greu de găsit, și mai grea de susținut...”. Iubirea îi dă poetului puterea să cugete asupra existenței, asupra misterului pe care-l ascunde cel mai nobil sentiment, preocupându-se permanent de relația Univers-iubire. Astfel, eul biografic și cel liric al lui Eminescu transpare în nuvela Sărmanul Dionis. Meditația personajului este una tulburătoare: „ E un moment mare, să mă cuget mai întâi, gândi el, dorit-am de când sunt ceva 6 pentru mine? numai pentru mine?.... Nu. Din rugăciunile mele am lăsat-o vreodată pe ea? Din gândirea mea a lipsit ea? Maria? O, nu.” Nefiind sigură de receptivitatea îndrăgostitului la bucuriile pe care le poate oferi viața, femeia, imaginea feminină din poezie îi atrage atenția asupra realității înconjurătoare pentru a-i oferi oaza de liniște în care tronează iubirea: „Hai în codrul cu verdeață / Und-isvoare plâng în vale / Stânca stă să se prăvale / În prăpastia măreață.” (Floare-albastră). La invitația făcută, poetul încearcă să nu rămână indiferent și pasiunea mistuitoare pentru îngerul său este transpusă în scrisorile de dragoste, din ce în ce mai duioase. „... tu ești cel dintâi amor al meu și vei fi unicul și cel din urmă [...] Îți sărut picioarele tale, copilul meu cel dulce, și te rog, te rog mult să te liniștești, să crezi în statornicia și iubirea mea și să speri, dacă poți spera [...]. Veronica, mulțumită, tânjind după o modestă și fericită pace îi răspunde mereu pe măsură: „Întreabă-mă dacă sunt în lună sau pe pământ, dacă sunt teafără sau nebună, dacă te-am urât sau te iubesc mai mult ca oricând.” Între timp, proiecția lirică a poetului, Dionis, trăiește o poveste unică de iubire lângă Maria, îngerul blond, iar iubirea sinceră și pură îi ajută să călătorească într-un spațiu pe care ei îl vor putea recrea, pe Lună: „Sărutarea ei îl umplu de geniu și de-o nouă putere. Astfel, îmbrățișați, aruncă neagra și strălucita lui mantie peste umerii ei albi [...] se ridicară încet, încet prin aerul luciu și pătruns de razele lunii, prin nouri negri ai cerului, prin roiurile de stele, până ce ajunseră în lună. Călătoria lor nu fusă decât o

sărutare lungă.” (Sărmanul Dionis) Dar viața îți oferă tot felul de surprize și, cum e și firesc, perioadele de fericire sunt umbrite de indiferență, mai ales a femeii, la dorința de comunicare a partenerului. Este perioada în care neîmplinirea iubirii transpare într-o altă gamă de poezii de dragoste. E momentul când poetul îi reproșează femeii îndepărtarea de sufletul său. „Pe lângă ploii fără soț / Adesea am trecut / Mă cunoșteau vecinii toți / Tu nu m-ai cunoscut.” (Pe lângă Ploii fără soț) Suferința îndrăgostitului părăsit culminează într-o tulburătoare poezie prin care poetul pare a spune adio unui sentiment mistuitor în întreaga-i existență „ De-acuma nu te-oi mai vedea / Rămâi, rămâi, cu bine! / Mă voi feri în calea mea / De tine!” (Adio) O scrisoare a lui Eminescu către Veronica Micle pare a fi un strigăt stins, deznădăjduit, atât de adevărat și atât de nedrept: „Eu nu sunt făcut pentru nici o femeie, nici o femeie nu e făcută pentru mine [...]. Nu iubesc nimic pentru că nu cred în nimic... eu nu am privirea care înfrumusețează lumea, ci aceea care vede numai răul, numai defectele, numai partea umbrei.[...] crede-mă odată în viață când îți spun marele adevăr, că cel ce nu e-n stare a se iubi pe sine, nu e-n stare a iubi pe nimenea.” Iată gândurile care nasc vorbele Luceafărului ce-și conștientizează destinul: „Ci eu în lumea mea mă simt / Nemuritor și rece” (Luceafărul). Cu toate acestea, cu momentele de împlinire și cu cele de dezamăgire, povestea de iubire ursită celor două ființe și-a urmat calea și ne-a rămas imaginea unui cuplu unic, reprezentând îngerul și demonul, o relevantă imagine în creația eminesciană.

LUNCANU MARIUS - clasa a XII-a E